

இளைஞர்கள்

குற்றவாளிகளல்லர்

இந்த நீதி மன்றம் நியாயமான தீர்ப்பொன்றை இன்று உங்கள் முன் வைக்கிறது. என்ன இது? சாட்சிகள் இல்லாமல் வாதப் பிரதிவாதமும் இல்லாமல் இப்படி ஒரு தீர்ப்பு என்று நீங்கள் கேட்பது என் காதுகளில் விழுகிறது. ஆமாம்.

வேறெந்த சாட்சிகளையும் நம்புதற்கில்லை. ஆதலினால் மனசாட்சி ஒன்றை மட்டுமே முன்னிறுத்தி - எடுக்கப்பட்ட தீர்மானமான தீர்ப்பு இது.

இனி தீர்ப்புக்கான காரணங்களை இதோ... ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்து மனதினுள் நுழைந்து மெல்ல மெல்ல ஆராய்வோம்.

அரங்கேற்றப்பட்ட நாடகங்கள்

- எத்தனை பட்டிமன்றங்கள் போட்டாயிற்று...
- எத்தனையோ தீர்ப்புகளையும் கேட்டாயிற்று...
- எத்தனையோ வழக்காறு மன்றங்கள் நடத்தியாயிற்று...
- எத்தனையோ அரட்டை அரங்குகள் கண்டாயிற்று...
- எத்தனையோ விவாதங்கள் - சர்ச்சைகள் நிகழ்த்தியாயிற்று...

என்னதான் மாற்றங்கள் உண்டாயிற்று? எல்லாமே அலங்கரிக்கப்பட்ட மேடைகளில் ஆயிரம் ஒத்திகைகளுக்குப் பின் அரங்கேற்றப்பட்ட நாடகங்களாகிப்போனதுதான் வருந்தத்தக்க வரலாறு, ஏனிந்த நிலை?

நிறையப் பேசுகிறோமே, கொஞ்சமேனும் நிறைவேற்றுகிறோமா?

இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக மேம்பாடு நிகழாமலில்லைதான் என்றாலும் அவை போதுமானவையாகப் படவில்லை. போதுமென்று உங்களில் எத்தனை பேருக்குத் தோன்றுகிறது?

மேற்கண்ட நிகழ்வுகளின் மூலம், பேசும் திறனை வளர்த்துக் கொண்டு விட்டோம் சந்தேகமில்லை. செயலாற்றும் கலையை எப்போது கற்றுக்கொள்ளப் போகிறோம்?

10 வயது சிறுமி, திருமண வாழ்வைப் பற்றி பேசுகிறாள், வரவேற்கிறோம். ஆண்கள் பெண்களைப்

பற்றிப் பேசுகிறார்கள், ஆரதிக்கிறோம். பெண்கள் ஆண்களைப்பற்றி அங்கலாய்க்கிறார்கள் - ஆச்சரியப்படுகிறோம்.

தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சி முடிந்த கணங்களோடு தொலைக் காட்சிகளாகவே மாறிப்போய் விடுகின்றன.

இத்தனைக் கருத்துப் பரிமாற்றங்களுக்குப் பிறகும் - ஏன் குருத்து விடாமல் இருக்கிறது செயல்பாடு? இத்தகைய செயலற்ற தன்மை மீண்டும் மீண்டும் என்னை பின்னோக்கித் தள்ளுகிறது. எல்லாமே சந்தை மயமாகி விட்ட உலகில் சிந்தனைகளும் கூட - வெறும் சந்தைப் பொருளாகச் சிறகடிக்கப்படுகிறதோ என்னும் ஐயப்பாடு என்னைத் துளைத்தெடுக்கிறது. அவலமெல்லாம் வெறும் அவலாகிப் போனது ஏன்?

பழுதாகிப் போனதோர் சமூக வண்டி - வெறும் பொழுது போக்குக்கானதாக மாறிப் போனதை என்ன சொல்வது? - இத்தனை இயலாமைக்கும் இன்றைய இளைஞனே காரணம் என எளிதாகச் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளப் பார்க்கிற - முன்னோடிகளின் மனோபாவம் சரிதானா? அதனை மறுபரிசீலனைக்கு ஆட்படுத்த வேண்டாமா? தலைமுறை இடைவெளி என்னும் தறுதலைக் காரணமொன்றை முன்னிறுத்தித் தப்பித்துக் கொள்ளுதல் சரியாகுமா?

இந்த எழுத்தின் நோக்கம் - யாரையும் குறை கூறுவதல்ல. யாரின் குறையையும் மறைக்கும் நோக்கமும்ல்ல. இது விடியலைக் கொணர விரும்பும் - ஒரு விழிப்புணர்ச்சியின் வெளிப்பாடு.

திருவள்ளூர்

தேவைகள்
திசைகள்
முடிவற்ற

1

நம்மை நாமே அகழ்ந்து பார்த்து - நம் திரைகளையெல்லாம் களைந்து விட்டு நமக்கான திசைகளை அறிவதோடு மெய்ப்பொருளை உணரும் சுய தரிசனத்திற்கான உன்னதமான பயணம் - இது.

சரி. இப்போது நாம் மரத்தடி நிழலில் மௌனமாய் அமர்வோம். மெதுவாக நம் மனதின் ஆழ அகலங்களை அலசிப் பார்ப்போம். எந்தவித காழ்ப்புணர்ச்சியோ, கசப்புணர்ச்சியோ இல்லாமல் நான் முன்னர் குறிப்பிட்டதைப் போன்ற சீர் கேடான சூழ்நிலையை உருவாக்கியது யார்?

இளைஞர்களா?

இன்று வந்த இருபது வயது இளைஞர்கள் எப்படிக்காரணமாகியிருக்க முடியும்? இளையவர்கள் - முளைத்து வரும் விதை போன்றவர்கள். முளைக்கும் விதைக்கு என்ன தெரியும்? அது கிடைத்த நீரை அருந்தி, கிடைத்த காற்றைச் சுவாசித்து, கிடைத்த ஒளியில் பச்சயம் தயாரித்து, கிடைத்த நிலத்தில் காலூன்றி, கிடைத்த ஆகாயத்தில் கிளை பரப்பி, நிழல் பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது. அவ்வளவுதான்.

இத்தகைய சூழலாக இங்கு இளைஞனுக்கு அமைந்திருப்பவை எவை எவை அல்லது அமைந்தவர் எவரெவர்? - முதலாவதாக குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் பெற்றோர் தானே. பெற்றோரின் பங்களிப்பு என்ன? உயிர், உணவு, உடை கொடுத்தாயிற்று, பள்ளியில் சேர்த்தாயிற்று - போதுமா? நல்ல உணவு கொடுத்ததைப்போல் நல்ல உணர்வுகளுக்கு வழி வகுத்தோமா?

மீண்டும் கூறுகிறேன். இது அத்தனை அப்பாக்களையும் குறிவைத்து எய்யப்படும் அம்பல்ல. எப்படி இருந்திருக்க வேண்டுமோ அப்படி இருந்திராத அப்பாக்களுக்கான அறைகூவலே இது.

எடுத்துக்காட்டாக, ஐந்தாம் இரண்டாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் பையன் ஒருநாள் தன் பேனாவைத் தொலைத்து விட்டு வீடு திரும்புகிறான். அப்பா கேட்கிறார் 'எங்கடா பேனா . . .' அச்சங்கலந்த மௌனத்தில் உறைகிறான் பையன். அப்பா மீண்டும் அதட்டுகிறார். 'எங்கடா தொலைச்சே.' 'தொலைக்கலப்பா... ரமேஷ் வாங்கினான்பா...' பயந்து பயந்து பதில் உரைக்கிறான் பையன். 'டேய் பொய் சொல்லாதேடா. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு பொருளைத் தொலைச்சுட்டு வர வேண்டியது. அப்புறம் அவன் எடுத்தான் - இவன் எடுத்தானு பொய் சொல்ல வேண்டியது. உன்னைக் கட்டிவச்சு தோலை உரிச்சாத்தான் சரியா வரும்'. கோபத்தில் குமுறித் தீர்க்கிறார். பையனோ பயத்தில் உறைந்து கண்ணீர் பெருக்கி அம்மாவை அணைத்துக் கொள்கிறான்.

மறுநாள் காலையில், எல்லோரும் அவரவர் வேலைக்கு அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் தொலைபேசி அலறுகிறது. அவசரமாக அப்பா பையனைக் கூப்பிட்டுச் சொல்கிறார் 'ஃபோனை எடு. அது யாரா இருந்தாலும் சரி. என்னைக்கேட்டா அப்பா வீட்ல இல்லனு சொல்லிவிடு' என்று சொல்லி விட்டு குளிக்கப் போகிறார் அப்பா. பையனும் அப்பாவின் கட்டளையை அப்படியே நிறைவேற்றுகிறான். என்றாலும் அவனுக்குள் ஒரு முரண் உருவாகிறது.

அது வெளியில் யாருக்கும் தெரிவதில்லை. அவன் மனம் உறுத்துகிறது. 'ஏன் அப்பா இப்படிச் செய்கிறார்.' இருந்துகொண்டே 'இல்லை' என்கிறார். ஏன் இந்தப் பொய் சொல்கிறார்?

'நேற்று பொய் சொன்னதாக என்னைக் கண்டித்தவர் இன்று ஏன் தான் மட்டும் பொய் சொல்கிறார்? அப்படி என்றால் இது பொய் இல்லையோ?' அவனுக்குள் பெரும் தடுமாற்றம் நிகழ்கிறது. யாரிடம் கேட்பது என்று தத்தளித்திருக்கிறான். கேட்டால் மீண்டும் தண்டிப்பார்களோ என்று பயப்படுகிறான். அதனால் 'முரண்' மட்டும் அவன் மனதில் பெரிய வடுவாகப் படிந்து விடுகிறது.

இது ஒரு சிறு உதாரணம் மட்டுமே. இது போன்று ஒவ்வொரு சிறு நிகழ்ச்சிகளையும் அவன் மனம் - நமக்குத் தெரியாமலேயே ஒப்பிட்டுப் பார்த்து எது சரி எது தவறு என பகுத்து அறியத் தெரியாமல் தடுமாறித் தடுமாறி இறுதியில் தடம் மாறிப் போகிறது.

ஏனெனில் . . .

அவனுக்கு வெகு அருகாமையில் இருக்கும் முன்னோடிகள் அப்பாவும் அம்மாவுமே. அவர்களின் நடவடிக்கைகளுக்கான சரியான காரணம் புரியாதபோது அவனது மனம் தட்டுத் தடுமாறி அலைமோதி அல்லாடுகிறது. இது போன்றே, நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்கள் நடவடிக்கைகளிலிருந்து எழும் முரண்களாலும் தொடர்ந்து அலைக்கழிக்கப்படுகிறது ஒவ்வொரு இளைய மனமும்.

பெற்றோருக்கு அடுத்த நெருங்கிய சூழலாக அமைவது ஆசிரியப் பெருமக்கள். இன்றைய சூழ்நிலையில் அவர்கள் சொல்லித்தருவதும் அவர்களின் செயல்பாடுகளும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுவதாகவே மாணவனுக்குப் புலப்படும்.

- தொடரும்.

